

המקור בנים

בס"ד גליון כח' פרשת מצורע וחג הפסח ה'תשע"ט

גליון שבועי להניחי הישיבות בני התורה המקורנים לאורו של רבינו "ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

הדשתי קרבתי

ציפורים – ניגון כשר

ביאור הפשט

א. **הצרעת:** דבר ברור הוא שאין הצרעת חולי טבעי, אלא חולי רוחני. וכפי שמבאר הרמב"ן, ש'בהיות ישראל שלמים להשם, יהיה רוח השם עליהם תמיד להעמיד גופם ובגדיהם ובתיהם במראה טוב, אלא ש'כאשר יקרה באחד מהם חטא ועון, יתחווה כיעור בכשרו או בכגדו או בביתו להראות כי השם סר מעליו'.

ואמנם יש צרעת שהיא חולי טבעי, אבל לא זו היא הצרעת המדוברת. כי הצרעת הטבעית היא 'עפשות וזיהום הגוף, ותגבורת המרה אשר תתגבר באדם ועושה רושם בכשרו, והיא תוצאה של 'העצבון וצרת הלב ושמונן השכל' (אור החיים הקדוש), ומשכך, הרפואה לזה הוא לעשות דברים המשמחים ומרחיבים את הלב.

ואילו אצל המצורע עושים להיפך, שסוגרים אותו ומושיבים אותו בדד, ואם היה מדובר בצרעת טבעית, לא רק שזה לא היה מרפא אותו אלא היה עושה אותו חולה עוד יותר. אלא שזו צרעת רוחנית, שבאה על לשון הרע, ולכן הרפואה שלו הוא דווקא על ידי שסוגרים אותו, ואז הוא מתעורר בתשובה ושב ורפא לו.

וזה הטעם שנרמז עניין זה [שצרעת בא על לשון הרע] דווקא בפרשת הטהרה, כי רק על ידי הטהרה ניכר שאין זו צרעת טבעית אלא רוחנית. כי אם הייתה טבעית לא הייתה מתרפאת באופן זה (אור החיים). ובפשטות השייכות של הצרעת ללשון הרע, הוא כפי המבואר בדברי רש"י, שהוא הפריד בין איש לרעהו על ידי לשון הרע, לכך מוציאים אותו מחוץ למחנה.

ב. **עניין הציפורים:** מבואר בדברי חז"ל 'יבוא קול ויכפר על הקול', כלומר, הוא פגם בלשון הרע שהוא על ידי 'הקול', ולכך מביאים לו ציפורים שהם עושים 'קולות', והם מתקנים את מה שפגם על ידי הקול. ועל פי זה מבאר הרמב"ן את החילוק בין 'עוף' ל'ציפור', ש'עוף' הוא כל דבר הפורח אבל 'ציפור' הוא רק מי שמצפצף בקולו, דהיינו עופות דרום. ולכן נקרא הבוקר 'צפרא' על שם הציפורים שמצפצפים אז.

והטעם ששולחים את הציפור על פני השדה, הוא מבאר על פי הסוד של שיעיר המשתלה לעזאזל ביום הכיפורים, שהוא כביכול 'דורון' אל הקליפה כדי להסיר אחיזתו [ושם בעניין שיעיר המשתלה, ביאר באריכות שחלילה לומר שאנו נותנים לו דורון, אלא אנו מקיימים 'מצות

פרשת מצורע, היא הפרשה החמישית בסדר ויקרא, והיא המשך לפרשת תזריע. בפרשת תזריע נכתב באריכות כל פרטי טומאת צרעת, ובפרשה זו מתבאר סדר טהרת המצורע ותיקונו, והרבה צדיקים קראו לפרשה זו 'פרשת טהרה'.

עצם העיסוק בעניין תיקון האדם בפרשיות אלו – התבאר במאמרים הקודמים בפרשת שמיני ובפרשת תזריע. ושם התבאר בפרשיות עניין המאכלים, ועניין יולדת וברית מילה. והפעם נבאר בעז"ה עניין מצורע.

בימינו אין צרעת. והוא עניין פלא, שרק בזמן בית המקדש שיכולים להיטהר מזה – היה טומאה כזאת, אבל כשאין אפשרות להיטהר, גם אי אפשר להיטמא בזה. ורואים בזה רחמי השם, שאינו מביא מכה שאין לה רפואה. אמנם, לכשנבין עניין הצרעת, נראה שאם אמנם אינו קיים 'בפועל' בזמן הזה, עם כל הלכותיו ופרטיו, אבל 'מהות' העניין קיים, והוא נוגע עלינו מאד, אולי יותר מכל דבר אחר. ולא רק מהות 'הטומאה' והקלקול, אלא גם סדר הטהרה והתיקון שלו.

התמיהות בפרשה

א. מהו נגע הצרעת – האם הוא 'חולי טבעי' או 'עונש רוחני'. הנה בפשטות הוא חולי טבעי, אך בחז"ל הקדושים מבואר שהוא עונש רוחני, ובא על פגם לשון הרע. ורמזו זאת בתיבת 'מצורע' נוטריקון 'מוציא שם רע'. ויש להבין מה השייכות בין לשון הרע לבין צרעת, ומדוע נרמז עניין זה דווקא בפרשת מצורע שעוסק בטהרתו ולא בפרשת תזריע שעוסק בעצם העונש.

ב. בסדר טהרת המצורע, לוקחים שתי ציפורים. והוא דבר פלא שאינו נמצא בשום מקום אחר. ויש להבין מהות העניין, מה השייכות בין 'ציפורים' לבין טהרת המצורע. כמו כן, יש להבין מדוע אחד מהם שוחטים, ואת השני מניחים בחיים.

ג. כמו כן צריך להביא 'עץ ארז, ושני תולעת, ואזוב'. והסדר הזה מופיע גם בטהרה מטומאת מת [על ידי פרה אדומה], וגם ביציאת מצרים, שהוצרכו לקחת אגודת אזוב. וצריך להבין מהות העניין, ומה השייכות בין שלשת הדברים האלו [מצורע, טומאת מת, ויציאת מצרים].

השם' שציוה לעשות כן. ובוהו אנו עובדים את השם יתברך ולא אותו ח"ו.

ובאור החיים הקדוש מבאר בדרך רמוז, שכל הפרשה רומזת על גלות וגאולה. כי הגלות היא על לשון הרע, כמו שהיה במצרים וכן הוא בכל הגלויות, ולכן אנו נשלמים על ידי הגוים שהם הצרעת, וכשנזכה לשוב בתשובה ניגאל על ידי שתי הציפורים, שהם שני משיחים – משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, שאחד מהם 'נשחט', דהיינו משיח בן יוסף שצריך למות, והשני הוא הציפור החיה שהוא משיח בן דוד. ועל זה אנו מתפללים בברכת 'ולירושלים עירך' שלא ימות משיח בן יוסף, כמבואר בכתבי האר"ל. וכך מבאר גם שאר הפרטים של הטהרה.

ג. עץ ארז ושני תולעת ואזוב: הרמב"ן מציין לכך שבשלת המקומות הללו, עושים את הסדר הזה, אך אינו מבאר את השייכות ביניהם. ובאור החיים מבאר על פי דרכו, ששלת אלו רומזים על שלשה אבות; 'עץ ארז' על אברהם אבינו, 'שני תולעת' על יעקב ו'אזוב' על יצחק, שבזכות שלשתם תהיה הגאולה. ובוהו אפשר להבין קצת עניין טהרת פרה אדומה, ויצאת מצרים.

ביאור הפנימיות

והנה, אחר כל הביאורים הנפלאים הללו, ניכר היטב שעדיין רב הנסתר על הגלוי: א. מהו החטא המיוחד של לשון הרע ניותר משאר כל המדות רעות; קנאה, שנאה, מחלוקת וכדומה, ומכל הדיבורים הרעים; שקר, ליצנות, הנופה וכדומה. ב. מדוע העונש על זה הוא דווקא צרעת, ומדוע הטומאה הזאת המורה יותר מכל הטומאות שצריך לישב בדד חוץ לשלשה מחנות, ואינו יכול לישב אפילו עם שאר הטמאים. ג. מהו הסוד הפנימי של הציפורים, וכל סדר הטהרה המיוחד במצורע שלא מצינו דוגמתו.

והעניין יתבאר על פי מאמר נפלא בליקוטי מוהר"ן (סימן ג) שעוסק בעניין הניגון והמנגן, איחוז ניגון כשר ואיחוז ניגון פסול. ובתוך הדברים מתבאר היטב עניין המצורע, וסוד הציפורים. ועל פי זה יתבאר בעז"ה גם כן עניין עץ ארז ואזוב ושני תולעת, וכדלהלן:

שני מיני הרגשות

וביאור העניין בקצרה כך הוא:

האדם מורכב משלשה חלקים עיקריים, והם: מחשבות, הרגשות, ומעשים. המחשבות – הם למעלה בראש, ומרמזים על שלשת הספירות העליונות 'חכמה בינה ודעת', המעשים – הם למטה בגוף, ובעיקר ברגליים, ומרמזים על הספירה התחתונה 'מלכות'. וההרגשות – הם באמצע, דהיינו מרכז הגוף והידיים, ומרמזים על הספירות האמצעיות מ'חסד' ועד 'יסוד'.

אמנם ההרגשות בעצמם נחלקים לשתיים. החלק הראשון – הם הספירות 'חסד גבורה תפארת' שמרמזים על המדות 'אהבה, יראה, והתפעלות'. והם הרגשות 'חוקות' ו'ניכרות', שכשהם פועלים באדם – הוא חש אותם היטב. דהיינו שמרגיש אהבה גדולה או יראה חזקה או התפעלות עצומה. ולכן, צריך שיהיה איזה סיבה ש'מעוררת' אותם, וכשהם 'ערים', הם מורגשים וניכרים.

החלק השני – הם הספירות 'נצח הוד ויסוד', שהם הרגשות נמוכות והלשות יותר. והרגשות אלו – מצד אחד אינם ניכרים כל כך ואין מבחינים בפעילותם, ומצד שני, הם אלו שבעיקר משפיעים על האדם ועל הרגשתו, יום יום ושעה שעה, יותר מכל דבר אחר. החלק הזה, שהוא החלק היותר נמוך ובסיסי באדם – ניוון מהניגונים שהאדם שומע.

ניגונים, דיבורים ו'מסרים'

אחד מהדברים הנפלאים שיש בעולם, הוא 'כח הניגון'. הניגון – משפיע על האווירה, מפעיל את מי שנמצא בסביבתו, ומעביר 'מסרים' גלויים או סמויים. ניגון יכול לגרום לשמחה גדולה או לעצבות נוראה, הוא יכול לגרום להתעוררות מיוחדת או לפריקת עול שאין כדוגמתה. הכל בכח הניגון.

למעשה, הניגון הוא הדבר שמלווה אותנו כל הזמן. וכל מהותו של האדם תלויה ב'ניגון' שמתנגן בתוך לבו. והניגון הזה – שמתנגן בלב, ומלווה כל צעד וכל תנועה מחיינו – אינו תמיד ניכר, ולא תמיד אנו מכנים אותו בשם 'ניגון'. כי הניגון שאותו אנו 'שומעים' ו'מרגישים' שייך יותר לחלק הראשון של ההרגשות – אהבה ויראה והתפעלות, שהם ניכרים ומורגשים. אבל יש ניגון שאילו אנו פחות שמים לב, והוא שייך יותר לחלק השני של ההרגשות – נצח הוד ויסוד.

כל הניגונים שאדם שומע בחייו – משאירים בו 'מסרים', שנשארים גם לאחר שהסתיים שמיעת הניגון. ולא רק ניגונים, אלא כל 'דיבור' שאדם שומע, וגם כל דבר שהוא 'רואה' או 'חווה' או אפילו רק 'קולט' – חודר אליו, ומשפיע על הרגשתו. כל ה'ניגונים' וה'מסרים' האלו, הם אלו שמלווים אותנו, ומחליטים עבורנו אם להרגיש תחושת 'חיות' ו'חינויות' או הרגשת 'כבדות' והושך.

האוויר והקול

כל 'העולם' הזה של הניגונים, הוא עולם נעלם ונסתר. מצד אחד, זהו המשפיע המרכזי על חייו – על כל התחושות היומיומיות שלנו, ועל כל הכח וההשק שלנו לעשות את כל מה שצריכים לעשות. ומצד שני, לא מדובר במצוות או בעבירות, וגם לא מדובר בדברים מוגדרים וברורים שאפשר להצביע עליהם. הרבה יותר קל לדבר על 'מחשבות' ועל 'מעשים', או לפחות על אהבה ויראה – מאשר על התחושות ה'אוריריות' האלו.

ואכן, המשל הכי דומה לזה הוא ה'אוויר'. מצד אחד, הוא אינו ניכר לעין ואי אפשר להצביע עליו. ומצד שני, אין דבר יותר 'נוכח' ו'מרכזי' ממנו. הוא זה שמחיה את האדם, והוא זה שממלא את אוויר העולם, ונמצא בכל פרט בכריאה. אין דבר ש'חיי' ללא אוויר. וכך הם גם ההרגשות, הם אינם ניכרים לעין, אך הם הדבר הכי 'נוכח' והכי מרכזי.

וזה לא רק משל ונמשל, אלא הם אותו דבר. כי ההרגשות מושפעים מהניגון והקולות שאדם שומע, וכל מהות ה'קול' הוא בכך אוויר. אלא שהקול מכונן את האוויר בצורה מסוימת, ומשפיע על ה'תוכן' של האוויר, ואת התוכן הזה הוא מעביר לכל אלו שנושמים את אותו אוויר, ומחדיר לתוכם את התחושה הזאת – לטוב ולמוטב.

III המשך בעמוד ח

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהענין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליטא!!"

(שינוי שרפי קודש ז"ב, סימן נ"ד)

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ג'.

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע

טהרת המצורע ע"י שתי צפרים חיות טהורות

הנה עניין טהרת מצורע מבואר בפירושו במאמר הזה שלשון הרע היא בחי' הקול והניגון של היפוך הקדושה, ועל כן תיקונו וטהרתו של המצורע הוא ע"י שתי צפרים חיות טהורות שהוא בחי' הניגון דקדושה.

והכוונה בזה לכאן שבאים להאיר לו שידע שיש גם בחי' חיות של הקדושה, כי עיקר משיכת האדם ללשון הרע הוא מחמת שמחפש חיות, ויש איזה דמיון של חיות דסטרא אחרא מלדבר על חסרונות של אנשים [כידוע מדברי הגר"א במשלי שעיקר התאוה לזה הוא מחמת שהדיבורים עצמם מושכים את האדם לדבר עוד דיבורים כאלו], וע"כ מאירים לו שידע שבאמת זוהי חיות מדומה ויש חיות אמיתית שהיא בחי' הניגון דקדושה שיוא בחי' שתי צפרים חיות טהורות.

עץ ארז ואזוב ושני תולעת

והעיקר ע"י עץ ארז ואזוב שהם בחי' ענוה וכמובא ברש"י דהיינו שישפיל עצמו כאזוב ויראה מעלת כל אחד ולא חסרונו ועי"ז יראה שיש די והותר חיות בקדושה ובאהבת חברים ואי"צ לרמוס את השני בשביל

לקבל חיות, וזהו בחי' שני תולעת שהיא בחי' התגלות הגוונים דקדושה, שמלמד אותו שאפשר לראות את הטוב והיופי שבכל אחד.

גילוח כל שערו

זהו בחינת מה שצריך לגלח את כל שעריו, כי השערות הם בחינת צמצומים (כמובא בליקו"מ סי' ל' ועוד), כי עיקר הלשון שרשו בהסתכלות שמתרגל להסתכל על החסרונות והרעות [שזה שורש הניגון דסטרא אחרא], וע"כ אומרים לו שהטהרה מכל זה הוא ע"י שיגלח מעצמו את כל הצמצומים שהיו לו עד עכשיו ויתחיל להסתכל בהסתכלות חדשה וטהורה ונקיה, הסתכלות של ניגון דקדושה, ועי"ז יהיה חיים טובים ומאושרים.

הטהרה ע"י הכהן והקרבנות

ועיקר סדר טהרתו הוא ע"י הכהן שהוא עוסק בהקרכת הקרבנות שהוא בחי' העלאת הניגון דקדושה וכמבואר בדברי מוהרנ"ת (הל' אפוטרופוס ה"ג אות ז), ועל כן סדר טהרת המצורע תלוי בקרבנותיו שבוז מעלים אותו אל הניגון דקדושה.

עניינא דיומא ||| עניין פסח על פי תורה זו

'פקע אגרא' ופירש רש"י לקול המולת ההמון מהחלל דומין כאילו הגגין מתבקעים.

פרעה הוא היפך הניגון דקדושה

(ב) וממשיך מוהרנ"ת לבאר 'פי אנו צריכין לתקניע מלכות הרשעה שהיא מלכות פרעה ומצרים ולצאת משם ולהגביה ולהעלות מלכות דקדושה שהוא מלכות ישראל שלא יהיו משעבדים תחת יד פרעה שהוא מלכות הרשעה. רק ישראל יטלו המלוכה והממשלה וזה תלוי בתקון קול הנגינה, כמבאר לעיל שעקר בגין המלכות הוא על ידי קול הנגינה, כי מלכות דקדושה יונק משתי צפרים חיות טהורות, שהם בחינת קול הנגינה דקדושה. ולחפז מלכות הרשעה דסטרא אחרא יונק משתי צפרים אחרות שפבלפה, על כן היתה עקר הגאולה על ידי שיר ונגון הצ"ל, כי על ידי שיר ונגון דקדושה, דתינו שירים ותשבחות לה' יתברך בנגון וזמרה על ידי זה נכנעת מלכות הרשעה ונתעלה מלכות דקדושה שזה היה עקר הגאולה בצ"ל, כי עקר פח פרעה היה מקול ונגון דסטרא אחרא, כי פרעה אותיות הערף שהיה יונק מאחורי הפה, מבחינת תקף הדינים שפברון, כפוכא בפתיכים, תינו שניק מהגרון שמשם תוצאות הקול, כי כל הקולות יוצאין מהגרון, כמו שכתוב, קרא בגרון (ישעיה נג). אך פרעה ינק רק מהדינים מבחינת אחזרים שמשם אציות הנגון דסטרא אחרא שמשם יונק מלכות הרשעה שהוא מלכות פרעה. ועל כן אמר פרעה, מי ה' אשר אשמע בקולו, 'בקולו' דיקא, כי ינק מקול דסטרא אחרא בצ"ל.

בזה מבאר מוהרנ"ת שזה עיקר עניין פרעה שהוא מלכות דסטרא אחרא, שהוא היפך בחינת הניגון דקדושה, כי עיקר העניין של פרעה הוא בחינת העורף שהוא מאחורי הגרון שמשם יוצאים כל הקולות.

בפסח מאיר שלימות הניגון דקדושה

ו"ל (שם באות ב): 'זוהי בחינת פסח ויציא ממצרים שאז זכינו לשיר ונגון דקדושה, כמו שכתוב (ישעיה ל), השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, ועל ידי זה היתה עקר הגאולה.

והיינו שפסח הוא זמן שמאיר ביותר הארת הניגון דקדושה, וכפי שמביא מוהרנ"ת את הפסוק 'השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, ופירש רש"י במסכת פסחים (דף צה ע"ב) 'השיר יהיה לכם – ביום שתנאלו מן הגלות. כליל התקדש חג – כמו שאתם נוהגים לשורר כליל התקדש חג, ואין לך לילי חג להטעין שירה חוץ מלילי פסחים על אכילתו, ומזה למדו חיוב הלל כליל פסח, יעו"ש בסוגיא, ומבואר בזה דבר נורא, שכשהנביא מדבר על השיר שיהיה לעתיד לבוא, הדוגמא שהוא מביא הוא ש'השיר יהיה לכם כליל התקדש חג, והיינו ליל פסח כמבואר בגמ' שם, ומזה רואים עד כמה מאיר בפסח הארת הניגון דקדושה, וזה מה שהביא מוהרנ"ת פסוק זה שמזה רואים עד כמה מאיר בפסח הארת הניגון דקדושה ונבפירש"י בישעיה מבואר שזה הולך על מפתל סנהריב שנתנבא שיהיה זה כליל פסח שאז הוא זמן אמירת השיר כליל התקדש חג, ואז יאמרו שירה גם על מפתל סנהריב, וגם בזה מבואר שהוא זמן של שיר, ולפירש"י בפסחים מבואר הרבה יותר שהוא הדוגמא על זמן הגאולה.

ובאמת בזמן שבית המקדש קיים האיר הארה זו ביתר שאת וביתר עוז וכמו שאמרו בגמ' בפסחים (פה ע"ב) שבעת אמירת ההלל

תשלט בה אור העולם, רק תבך בשבא מים על העפה אפינ אותה מיד.

ועל ידי זה שאנו שומרים את המצוה ואין מניחין אור העולם לשלט בה על ידי זה אנו בורחין מכל וכל מאוירא דהאי עלמא שיש שם אהיות הקול דסטרא אחרא, רק אנו זוכין לקול נגינה דקדשה שיה שיר וכלל נגון וזמרה לה' יתברך שעל ידי זה היתה עקר הנגילה, כמו שכתוב: השיר יהיה לכם כליל התקדש חג פנ"ל.

והיינו שזה עיקר בחינת החמץ מה שהוא מעורב מהאוויר של העולם שהוא מעורב בקולות שהם היפוך נגון דקדושה, ויש בהם עדיין מזהמת מצרים שהוא בחי' הניגון של היפוך הקדושה, ובפרט בחי' הלשון הרע והחסרונות שיש באוירא דהאי עלמא שזה עיקר בחינת חמץ שצריך להיזהר ממנו מאוד [כמובן ממה שהביא רביז"ל במאמר את ענין לשה"ר שהוא בחי' הקול של המנגן הרשע].

זהירות בחי' דקות

ואולי יש להמתיק בזה מה שנוהרים שלא ישחה החמץ באויר העולם ח"י דקות, כי הנגינה היא בחינת 'חיות', וכמובא במאמר ששרשו מבחי' צפרים חיות מהורות, וע"כ צריך זהירות מיוחדת שלא ישחה המצוה באוירא דהאי עלמא בשיעור של 'חיי דקות' שהוא בחי' שיעור של חיות, ואז נכנס החיות המדומה של אוירא דהאי עלמא שהוא בחי' חמץ וע"כ נאסר באכילה.

ענין עליו דברים הרבה

(ד) וממשיך מוהרנ"ת לבאר את ענין המצה וההגדה וז"ל (שם באות ד): 'וזה שנקרא המצה להם עני שיעורין עליו דברים הרבה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים לו.), הינו קולות דקדשה שאנו עונין על המצה בפסח, כי מחמת שאנו שומרין אותה מאוירא דהאי עלמא שמשם אהיות הקולות דסטרא אחרא על ידי זה אנו זוכין לענות עליו דברים הרבה, הינו קולות דקדשה, הינו בחינת הלל ונגון דקדשה, כי בשעה נופל זה קם וכנ"ל.

כי עתה בפסח הוא תהלת התקרבות ישראל לאביהם שבשמים, ועקר ההתקרבות והדבקות של איש הישראלי לה' יתברך הוא על ידי קול נגון דקדשה פידוע גדל מעלת הנגינה לכל מי שרוצה לדבק את עצמו בחי' יתברך, כי הנגינה יש לה כח גדול להמשיך את האדם לה' יתברך. ועל פן לעתיד לבוא שאז יהיה עקר ההתקרבות והדבקות לה' יתברך שזה יהיה עקר הקבול שכה, אז יתער שיר ונגונא בעלמא, כמו שאיתא בזהר וכמו שכתוב, תבואי תשורי מראש אמנה. וכמבאר בפסוקים רבים, כי עקר ההתקרבות והדבקות הוא על ידי קול נגינה וכמובן בדברי אדונינו מורנו ורבינו זכרוננו לברכה בכמה מקומות, ובפרט בהפעשה משבעה בעטלירש של יום השלישי ויום הרביעי ויום הששי מגדל עצם מעלת הנגינה וכמבאר עוד בשיחותיו תקדושות. על פן עתה בפסח שאנו צריכין עתה להתקרב לה' יתברך, על פן אנו צריכין לתקן קול הנגינה ולשמוע עצמנו מקול נגון דסטרא אחרא, על פן צריכין לזהר מחמץ ולאכל מצה וכנ"ל.

מצוות סיפור יציאת מצרים

(ה) וממשיך מוהרנ"ת לבאר באריכות את ענין פסח מצה ומרור ומצוות סיפור יציאת מצרים, שהעיקר הוא לחבר את הקול והדיבור שזהו שלימות בחינת הניגון דקדושה וז"ל שם (באות ה-ו): 'וזה בחינת

והיינו כי עיקר עבודת פרעה לא היה רק בחלק השעבוד הגופני, אלא גם, ובעיקר, בחלק השעבוד הנפשי, וכמובא בשם הגר"ח מבריסק שזהו מה שמתפללים 'ממצרים גאלתנו ומבית עבדים פדיתנו', כי יש את גאלת הגוף בבחי' 'ממצרים גאלתנו', ויש את גאלת הנפש שהיא בחי' 'מבית עבדים פדיתנו', והיינו השעבוד הנפשי הנ"ל, שרצה להשכיח מהם את מעלתם שהם זרע אברהם יצחק יעקב, ושהם חלק ד' ונחלתו שזה עיקר החיות והניגון דקדושה, ופרעה אמר 'תכבד העבודה על האנשים ואל ישעו בדברי שקר', ומובא שאמר זאת מחמת שהיו נחים בשבת והיו משתעשעים במגילות שהיה להם מזמן האבות, ובנבואת הגאולה, שכל זה הוא בחי' הניגון דקדושה, וזה מה שרצה פרעה לעקור ולבטל, כי רצה להחליש את בני ישראל ולהכניס בהם בחי' נגון דקליפה שהיא בחי' יללה ועצבות.

ובהמשך (באות ה) מבואר עוד שבחי' פרעה הוא המפריד בין הקול לדיבור, והיינו בין המח והלב, כי הוא בגרון ואינו נותן למח לעבור אל הלב שזה בחי' יהוד הקול והדיבור שהוא שלימות הניגון דקדושה.

ענין איסור חמץ

(ג) וממשיך מוהרנ"ת לבאר את ענין חמץ ומצה על פי זה, וז"ל (שם באות ג): 'וזה בחינת אסור חמץ ומצות אכילת מצה, כי החלוק שבין חמץ למצה הוא רק מה שחמץ בנפיקה ומצה נאפית מיד בשנתנו מים על העפה ואין מניחים אותה לעלות בנפיקה, הינו שחמץ שולט בו האויר והרוח הרבה על ידי שמשחין אותו שעל ידי זה עולה בנפיקה שהוא על ידי האויר והרוח. אבל מצה אפינ מיד ואין מניחין שישלט בו האויר והרוח שיעלה בנפיקה.

כי האויר והרוח הוא בחינת הקול כי כל הקולות הם על ידי האויר פידוע ועל פן עכשו בפסח בשעת יציאת מצרים שאנו צריכין לצאת ממלכות הרשעה שעקר התקון על ידי הכנעת קול דסטרא אחרא, ולהעלות קול דקדשה פנ"ל. על פן אסור עלינו עתה לאכל חמץ חם ושלום, כי אנו צריכין לשמוע את העפה מחמץ שלא תשלט שם האויר והרוח של העולם שמשם תוצאות הקול שלא נודפד עדין מטמאת וזחמת מצרים, כי הגאולה היתה שלא על ידינו כי אם באתערותא דלעלא לבד, כמובא, כי עדין לא קבלנו את התורה ועל פן עתה אנו צריכין לשמוע העפה מאד מאויר העולם שאינו מוכף עדין שמשם הקול דסטרא אחרא שזה העקר שאנו צריכין לתקן עתה פנ"ל, על פן צריכין להזהר מחמץ מאד בכל יראה ובל ימצא מחמת ששם נאחו ביותר אויר העולם שלא נודפד עדין שעל ידי זה העפה מתחמצת פנ"ל.

כי עקר תקון קול הנגינה הוא על ידי עסק התורה שבעל פה בליקח, כמו שמבאר שם ועתה עדין לא קבלנו את התורה ואין פדינו לתקן ולזכר הקול בעצמנו רק מן השמים חמל עלינו והשמיענו הקול דקדשה על ידי משה רבנו, דהיינו כל הנבואות שנבא לנו במצרים שמשם קול הנגינה דקדשה פנ"ל שעל ידי זה היתה הגאולה פנ"ל, אבל מחמת שעדין לא קבלנו את התורה ולא זכינו בעצמנו עדין לזכר ולברך את האויר בשלמות שמשם כל הקולות, על פן עתה אנו צריכין לשמוע עצמנו מחמץ מאד מחמת שיש בו שליטת אויר העולם שלא נודפד עדין פנ"ל רק אנו צריכין לאכל מצה שאנו שומרים אותה מאד שלא

פסח מצה ומרור. וזה בהינתן מצות ספור יציאת מצרים, שזהו בהינתן פסח פה סת, שזהו העקר לשוח בכל נפלאותיו ולהרבות לספר בזה, כמו שכתוב, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משבח.

העיקר לקשר את הקול עם הדיבור – לקשר את המה עם הלב

פי קול הנגינה יקר מאד מאד ויש לו פה גדול לעורר את האדם, הינו לעורר את המחין בבחינת קול מעורר הפונה. אבל עקר שלמות הקול הוא פשטותו איתו אל הדבור בקשר אמיץ וחזק שזה עקר בהינתן לכל כל תחודים ליחד ולחבר הקול עם הדבור, כמובן בזהר הקדוש ובדברי אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה בהתורה ששון ושמחה ימצא בה וכו' (בסימן קעה). וזהו בהינתן מה שצריכין להפך ולקשר הדעת אל הלב שזה עקר שלמות הדעת האמתית, כמו שכתוב, וידעת היום והשבות אל לבבך, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה במקום אחר. פי הקול שהוא בהינתן מחין, פי הקול פוגע בהמה בבחינת קול מעורר הפונה, עקר שלמותו בשנמשך לתוך הלב עד שיתחמם לבו על ידי זה בהתלהבות דקדושה עד שיופנה לדבורים קדושים בבחינת חם לבי בקרפי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני.

פי הקול אף על פי שהוא יקר מאד, פי על ידו עקר הדבקות ותחמיקה לה' יתברך כנ"ל, אף על פי כן כל זמן שאין הקול מתוחד עם הדבור יש עדין אהיות הסמרא אהרא שעקר אהיותם מעלמא דפרודא מבחינת הקול שרחוק מהדבור שמשם אהיות אמות העולם והרשעים שאהיותם מבחינת קול נגון דסמרא אהרא. דהינו ממנגנים רשעים שיש להם פה להמשיך את האדם חם ושלום, להכלי עולם הזה ותאותיהן.

פרעה יניקתו מהגרונן שמפריד בין המה והלב

וזה בהינתן פרעה שהוא אותיות הערף שניקתו מהגרונן שמשם תוצאות הקול כנ"ל, ואיתא בפגנות עבדים היינו לפרעה במצרים, שהוא בהינתן מה שרצה פרעה לעכב המחין במצר הגרון ולא יתפשטו ולא יתגלו לחוץ פי משם היה יניקתו, שכל זמן שהמחין סתומים למעלה במצר הגרון הוא יונק משם ועל ידי זה גם ישראל למטה משעבדים תחתיו. ועקר יציאת מצרים הוא בהינתן שנתפשטו ונתגלו ויצאו המחין ממצר הגרון וכו', עיין שם, הינו פי שרש הקול, שהוא בהינתן מחין, הוא במקום גבה ועליון מאד מבחינת התנוצצות אלקות שמתנוצץ לכל אחד בדעתו. פי ה' יתברך ברחמי מצמצם את עצמו בכמה צמצומים להאיר לכל אחד בדעתו התנוצצות אלקות וכו' מרפו לו וקורא אותו שימשך אחריו וזאת התנוצצות הוא בהינתן קולות שבאין מלמעלה לקרות את האדם שימשך אחריו יתברך וכל הקולות נמשכין משם. ועל כן יש להקול כח גדול להמשיך את האדם אליו יתברך מחמת שנמשך בשרשו במקום גבה מבחינת התנוצצות אלקות, פי עקר התגלות אלקות הוא בהינתן קול, בבחינת קול דברים אתם שומעים ותמונה אינכם רואים וזאתי קול. אבל ה' יתברך נתן בהירה לאדם ומי שבוחר בתיים כששומע את הקול הזה הוא בהינתן הפרוץ הכא מלמעלה, הוא נמשך אחריו ומקדש ומטהר את עצמו מפל תאות עולם הזה והכלי וכו' וזכה להמשיך הקול שהוא בהינתן המחין לתוך הלב עד שזוכה לקבל דבורים קדושים מלמעלה שיהיה נעשה מהקול צרופי אותיות ודבורים עד שידע רצונו יתברך ומצותיו, פי אפלו כששומעין בהינתן קול מלמעלה עדין אין יודעין שום מצוה עד שזוכין לקדש ולטהר את עצמו כל פה עד שיהיה נעשה מהקול דבור עד שיופנה שידבר ה' עמו ויודיע לו תורתו ומצותיו. שזהו בהינתן אבות העולם שזכו לשמע בקולו ולדבקה בו ולהמשיך מאחריו עד שזכו שדבר ה' יתברך עמהם ונלה להם כמה

מצות, עד שבא משה רבנו שהוא זכה לזה בתכלית השלמות עד שזכה בכל עת על ידי מעשיו הטובים לעשות מהקול דבורים, כמו שכתוב, וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הכרבים וכו'. ועל ידי זה קבל את כל דברי התורה הזאת ונתנה לנו.

אבל את זה לעמת זה, פי פרעה וכיצא בו כשהגיע להם בהינתן קול מלמעלה לא רצו להשליך מעשיהם הרעים ולהפשיך אחריו ועל כן לא קשרו את הקול, שהוא בהינתן המחין אל הלב ולא עשו מהקול דבורים, אדרבא, הפכו את הקול והדעת לדרכיהם הרעים, פי ישירים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יפשלו בם. פי הם מחמת שאינם רוצים להשליך מעשיהם הרעים פונמים בהקול והדעת ומהפכין את הדעת לסברותיהם עד שהם נתעים ונבוכים לעבודה זרה וכפירות, ועל כן גם בהעבודה זרה וכפירות יש שם איזה ניצוצות מהתנוצצות אלקותו יתברך, כמו שכתוב, בכל מקום מקטר מנש לשמי, דקרו לה א-להא דא-לתיא, פי גם להם הגיע איזה פרוץ והתנוצצות מלמעלה שהוא בהינתן קול, רק שקלקלו אותו על ידי מעשיהם הרעים ועל ידי זה נתעו לדרכיהם הרעים. וזה בהינתן מה שפרעה ינק ממצר הגרון ורצה שיתעקבו ויתעלמו המחין שם ולא יתפשטו למטה, פי לא רצה שיבוא הקול לתוך הדבור שינגלה ה' יתברך רצונו על ידי הדבור שזה בהינתן קבלת התורה, רק שיתעכב הקול והמה למעלה כדי שהוא יינק משם שיהיה לו פה להפך הקול והדעת כרצונו שייכל לילך בשרירות לבו הרע.

וזהו כלל כל הפגמים של כל המחקרים ושל כל הנבוכים בהכמות של הכל ובדעות זרות ובעצות רעות. וכל זה מחמת שבשקוראין אותם לה' יתברך על ידי הקול והפרוץ הכא מלמעלה בכל עת שהם התרהורי תשובה ותהתעוררות הכא על האדם בכל יום. אזי אינם נמשכין אחריו הקול הזה ואינם חושבים עצות איוף לתפן מעשיהם רק הולכין אחריו תאותיהן ואזי כמה פעמים נתקלקל אצלם בהינתן הקול עד שהם מהפכין בהינתן הקול שהוא הדעת לדרכיהם הרעים ואומרים כמה סברות של הכל באפן שיהיו הולכים בשרירות לבם ולא ישובו אל האמת לאמתו.

זה עיקר גלות מצרים

וזה בהינתן גלות מצרים שבולל כל הגליות, הינו שחקול והמחין מעכב במצר הגרון שמשם יניקת הסמרא אהרא שמהפך דברי א-להים חיים. ואינו מניח את הקול והמחין שיתפשטו ויצאו לחוץ, דהינו שיתגלה רצונו יתברך באמת שידע מה לעשות ואיך להתנהג באמת.

עיקר התיקון הוא ע"י תורה שבעל פה שבזה מקשרים הקול לדיבור

ועל כן עקר תפון הקול הוא על ידי למוד גמרא שהוא תורה שבעל פה כנ"ל, פי תורה שבעל פה הוא בהינתן דבור, בהינתן מלכות פה ותורה שבעל פה קרינן לה. פי תורה שבכתב ותורה שבעל פה הם בבחינת קול ודבור פיודע וצריך לקשרם ולהתחבר בקשר אמיץ, פי זה עקר בהינתן תיחוד ליחד ולחבר הקול והדבור כנ"ל, הינו פי תורה שבכתב היא עדין בבחינת קול מחמת שמתורה שבכתב עדין אין יודעין שום דין ברור איוף להתנהג במצות התורה על כן הוא עדין בבחינת קול, שהוא שרש הדבור, שהוא תורה שבעל פה שהיא מגלה לנו כל פרטי דיני התורה איוף להתנהג בכל מצוה שזה עקר הדבור שהוא מנגלה הרצון שפלב, פי על ידי הקול יכולין לקרות את האדם

ובכפוף מקומות. ועל בן צריד כל אחד להביא קרבן בפסח, כי אז צריכין לברר קול הנגינה שהוא בהינתן קרבן כנ"ל.

וזהו בהינתן פסח מצה ומרור, כי מצה הוא מאכל דקדשה ששומרין אותו מאוירא דעלמא שלא יתאחו בו בהינתן קול נגון דסמטרא אהרא כנ"ל, ואחר קבלת התורה עקר ברור הקול נגינה הוא על ידי לפוד גמרא כנ"ל.

אבל עכשו עדין לא זכינו לזה, כי עדין לא קבלנו את התורה רק שה' יתברך ברחמיו האיר עלינו את בהינתן הקול מלמעלה וכנ"ל ועל בן צריכין לאכל מצה וכנ"ל. ועל בן אנו צריכין לאכל מרור עם המצה על שם שמררו המצרים את חיי אבותינו במצרים, כמו שכתוב, וימררו את היים בעבדה קשה וכו', הינו כי המרור מרמו על לפוד גמרא שעל ידי זה עקר תקוה הקול שעל ידי זה עקר הגאולה כנ"ל, הינו שצריכין לסבל מרירות גדול קדם שמברין הקול דקדשה, שהוא בהינתן לפוד גמרא שהוא בהינתן השפה ומרירות, בהינתן במחשבים הושיבני, זה תלמוד בבלי שהוא בהינתן וימררו את היים בעבדה קשה, בקשיא, 'בהמר', בהמרא דשמעתא, ובלבנים' דא לפון הלכתא, כמו שאיתא בזר הקדוש. אבל עתה עדין אין אנו זוכין לזה לברר הקול על ידינו על ידי לפוד גמרא, כי עדין הוא קדם קבלת התורה רק אנו אוכלין מרור לרמו ולזכר על זה.

נמצא שמרור הוא בהינתן לפוד גמרא שעל ידי זה מברין הקול ומכניעין הקול דסמטרא אהרא שהוא בהינתן חמין ששולט בו אוירא דעלמא, שהוא בהינתן קול נגון דסמטרא אהרא, וזכין לקול דקדשה שהוא בהינתן מצה ששומרין אותה מאוירא דעלמא, כי עזיני עליה, דברים הרבה שהוא קולות דקדשה. וזהו בהינתן 'דברים הרבה' דיקא רמו שתקין זה נמשך מלפוד תורה לשמה, דהינו על ידי לפוד גמרא הרבה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל תלמוד תורה לשמה זוכה לדברים הרבה. ועל ידי כל זה יכולין לאכל הקרבן פסח בהינתן על מצות ומררים יאכלהו, כי עקר ברור הקול בשלמות הוא בהינתן הקרבן שפא מבהמה שיש לה קול אבל הוא קול בהמה, ועל ידי שעולה לקרבן מברין הקול מבהמה לאדם מבהינתן עבדים לישראל, מבהינתן הזנים ומנגנים רשעים למנגנים פשרים וצדיקים, וזהו לא תזבח על חמין דם זבחי כי אי אפשר להקריב הקרבן פסח שהוא בהינתן ברור הקול דקדשה כל זמן שיש לו חמין בביתו שהוא בהינתן קול דסמטרא אהרא, כי נאחו בו אוירא דעלמא שלא נתברר עדין על ידינו כנ"ל.

ד' כוסות

(א) וזהו ג"כ בחי' ד' כוסות כמו שמבאר מוהרנ"ת (שם באות ט) וז"ל: וזה בהינתן ארבע כוסות של יין בפסח, כי אין אומרים שיר אלא על היין. ועתה עקר התקין לברר קול השיר והנגון כנ"ל.

עניינא דיומא ||| עניין שביעי של פסח על פי תורה זו

שביעי של פסח – גמר הנאולה והתגלות השיר דקדושה

(א) הנה שביעי של פסח הוא שלימות יציאת מצרים, ואז התגלה שלימות הנגון דקדושה שזה בחי' שירת הים שאומרים ביום זה וכמובא ברש"י סוף פר' בשלח] ונביא בזה את דברי מוהרנ"ת בהלכות אפטרופוס (הלכה ג אות י-יא).

וז"ל שם: וזה בהינתן קריעת ים סוף שאז נגמר הגאולה והחרות מפרעה ומצרים. כי עד שביעי של פסח רדפו אחריהם ובשביעי של פסח נקרע הים ואז נפלו פרעה ומצרים לגמרי, וישראל נגאלו לגמרי מהם. כי קריעת ים סוף הוא בהינתן ברור הקול שירה ונגינה דקדשה, מקול נגינה ושירה דסמטרא אהרא, כי כל הקולות הם בבחינת מים, כמו שכתוב, וקולו כקול מים רבים. ויש קולות דסמטרא אהרא שהם בהינתן מקולות מים רבים אדירים, שהם בהינתן קול נגינה דסמטרא אהרא שמשם יניקת פרעה ומצרים שיונקים מהגרון וכנ"ל.

ועל בן היה הנם בפנים שנבקע הים בפניהם ועקר הנם היה על ידי בהינתן קולות, כמו שכתוב, קול ה' על המים א-ל הכבוד הרעים ה' על מים רבים. ופרש רש"י שם, קול ה' על המים, על ים סוף ירעם בשמים ה' ועליון יתן קולו וכו', הינו שנבקעו המים, שהם בהינתן קולות ונתגרו המים הוידונים, שהם בהינתן קולות דסמטרא אהרא, בהינתן קולות מים רבים אדירים ונתגלו להם מימי החכמה והדעת שהם בהינתן קולות דקדשה בהינתן קול ה' על המים כנ"ל.

ועל בן ראתה שפחה על הים וכו', כי נפתחו אז מימי הדעת שהם בהינתן קולות דקדשה שהם בהינתן מחין ודעת דמלכות דקדשה כנ"ל. ועל בן זכו אז לשירת הים, כי זכו לקול שירה ונגינה דקדשה שזה היה עקר הנם של קריעת ים סוף וכנ"ל.

וזה עזי וזמרת י-ה ויהי לי לישועה שעקר הישועה והנם היה על ידי זמרת י-ה על ידי זמר ונגון דקדשה שנתברר מנגון דסמטרא אהרא שעל ידי זה עקר התגברות מלכות דקדשה על מלכות דסמטרא אהרא. כי קול נגון דקדשה הוא מוח וחיית דמלכות דקדשה. ולהפך קול נגון דסמטרא אהרא הוא מוח וחיית דמלכות דסמטרא אהרא, כמבאר בהתורה כנ"ל, עין שם היטב. ועל בן סימו השירה, ה' וימלך לעולם ועד, כי על ידי שירת הים שהוא קול שירה ונגון דקדשה, על ידי זה יתגלה מלכותו לעולם ועד כנ"ל.

חיתר החמין אחר שביעי של פסח

(ב) ועל בן אחר שביעי של פסח דיקא התר החמין, כי כבר בארנו שעקר אפור החמין מחמת שעדין לא נתברר אויר העולם מקול נגון דסמטרא אהרא וכנ"ל, ועל בן אחר שביעי של פסח שאז נבקע הים וזכו לקול שירת הים שעל ידי זה נתברר ונודפף אויר העולם על ידי שנתברר קול שירה ונגון דקדשה, מקול נגון דסמטרא אהרא, על בן אז בודאי החמין מתר מחמת שכבר נתברר ונודפף אויר העולם על ידי שירת הים וכנ"ל.

כי בליל ראשון של פסח אף על פי שזכו אז לשירה, כמו שכתוב, והשיר יהיה לכם וכו', שעל ידי זה היה עקר הגאולה וכנ"ל. אף על פי בן השירה הזאת אינה נקראת על שם, כי אז אמרו את ההלל שיש בו לעבר ולעתיד ולימות המשיח וכו', כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (בפסחים קיח). כי אז לא זכו לשירה מעצמם כי אם בחסדי ה' הופיע עליהם אור גדול ועל ידי זה המשיח עליהם כח השיר שלעתיד שיתגלה בימי משיח צדקנו שהוא בהינתן דוד שהוא נעים ומירות ישראל, שהוא בהינתן הלל שלם שנקרא על שם דוד. ועל בן אנו צריכין לשמר מאד מחמין ולאכל מצה מחמת שלא זכו לברר הקול בעצמם וכנ"ל.

אָבֵל עַל יְדֵי שְׁפָרוֹ אַחַר כֵּן סְפִירַת הָעֹמֶר שֵׁשָׁה יָמִים עַל יְדֵי זֶה הִתְחִילוּ לְטַהֵר עֲצָמָם וְאָז זָכוּ לְשִׁירַת הַיָּם שֶׁנִּקְרְאתָ עַל שְׁמֵם עַל שֵׁם מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל. כִּי הֵם בְּעֲצָמָם זָכוּ לְשִׁיר שִׁירָה הַזֹּאת וְעַל יְדֵי זֶה זָכוּ לְטַהֵר וּלְזַכֵּךְ הָאָוִיר וּכְנִל, וְעַל כֵּן אִזְ הִתַּר הַחֲמִיץ וּכְנִל. וְעַל כֵּן זָכוּ לָזֶה אַחַר שְׁמֵנוּ סְפִירָה שֵׁשָׁה יָמִים דִּיקָא בְּנֶגֶד שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנֵה שְׁהֵם כָּלֵל

הַגְּמָרָא שֶׁעַל יְדֵי זֶה זָכוּ לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמָם בְּהִינַת פַּח הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה שֶׁהוּא הַגְּמָרָא שֶׁכָּלֵלָהּ בְּשֵׁם מִשְׁנֵה שֶׁעַל יְדֵי זֶה עָקַר בְּרוּר קוֹל הַנְּגִינָה, כַּמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְוֵל וְעַל כֵּן אִזְ דִּיקָא זָכוּ לְשִׁירַת הַיָּם שֶׁהוּא נִגּוּן דְקַדְשָׁה וְאִזְ הִתַּר הַחֲמִיץ וּכְנִל.

דרשתי קרבתי \\\ המשך מעמוד ב

רוח נבואה ורוח נכאה

כל אחד זקוק ל'רוח'. כי ה'רוח' היא זה שמנשבת בו, ומפעילה את כל הכוחות שבו. אלא שהרוח מעורבת משני כוחות סותרים – רוח טובה ורוח נכאה. כשאדם מלא חשק וחיוניות – הוא משום שמנשבת בו 'רוח טובה'. ולהיפך, כשהוא מלא עצבות וכבדות, הוא גם כן משום שמנשבת בו רוח, רוח נכאה.

ה'רוח' נמשכת בשרשה מהכה שנקרא 'ציפורים', ולכן הציפורים יש להם כח מיוחד של 'קול' ו'יצפוף' כי יש בהם את ה'רוח'. אמנם יש שני מיני ציפורים – יש ציפורים מצד הקדושה, שנמשכים מהספירות 'נצח והוד', ומהם נמשך 'רוח טובה'. ויש ציפורים מצד הקליפה (קליפת נגה) ומהם נמשך 'רוח נכאה'.

הרוח טובה שנמשכת מהציפורים, יכולה להביא את האדם לדרגה של נבואה. וכמבואר בכמה פסוקים שכשהנביאים רצו שתשרה עליהם רוח נבואה היו מנגנים (כי הנבואה נמשכת מהספירות נצח והוד). אמנם גם מי שאינו זוכה לנבואה, אבל שורה בו 'רוח נבואה' דהיינו רוח של חיוניות והתרוממות הרוח, ומצילתו מרוח נכאה. וכמו שכתוב אצל שאול שבכל פעם שהייתה 'רוח רעה' מבעתתו, היה קורא לדוד שינגן לפניו ויסלק ממנו את הרוח רעה.

לשון הרע, צרעת וציפורים

וזהו הפגם הגדול של לשון הרע. לא רק משום שפוגע בחברו, אלא משום שפוגע ב'אוויר' ומכניס בו ניגון רע, שמשפיע על כל הסביבה כבדות וחשכות. לשון הרע לא חייב להיות כגנות החבר, אלא גם יכול להיות כגנות עצמו, או סתם דיבורים בטלים של ליצנות וקלות ראש, או דיבורים מחלישים את הדעת. כל אלו מפעילים 'ניגונים פסולים' שמקלקלים את האוויר.

ולכן, העונש של מצורע הוא להיות סגור, ולשבת בדד מחוץ למהנה. כי מהות הצרעת הוא 'סגירו דנהורא עילאה' (זוהר), דהיינו שסוגר ממנו את הרוח חיים, שהיא הרוח החיה שמכניסה חיוניות באדם ובעולם, שמגר עצמו בתוך רוח רעה ונכאה.

ולכן, המהרה שלו הוא על ידי ציפורים. כי הוא ינק את דיבוריו הרעים מהציפורים של הקליפה, והמהרה שלו הוא על ידי שתי ציפורים 'חיות טהורות', דהיינו הציפורים שמצד הקדושה, שמכניסים חיות וטהרה בעולם. [והם בעצמם מרמזים על השני משיחים – שיכניסו רוח נבואה בעולם, כמו שכתוב 'והתנבאו בניכם ובנותיכם'].

עז ארו, שני תולעת ואזוב

התיקון של הקול, הוא על ידי 'הדיבור'. הדיבור הוא כח שהופך את האוויר למציאות, ומחבר בין ההרגשות לבין המעשים. כל דבר שרוצים להוציא מכה אל הפועל – הוא על ידי דיבור. כי הוא לוקח את האוויר, את המחשבות ואת ההרגשות – ומביא אותם לידי מעשה. ולכן, עיקר התורה היא 'תורה שבעל פה', דהיינו התורה שמדברים אותה, ובכך הופכים את הקול לדיבור.

התנועה של החיים, והתנועה של הניגון – היא תנועה עולה ויורדת. וכך היא גם התנועה של הציפורים – עולות ויורדות. כי זה תפקידו של האדם – להיות עולה ויורד, דהיינו לעלות למעלה ולקבל 'רוח חיים' ואז להאיר אותה למטה, ואחר כך לקחת דברים מלמטה ולחבר אותם למעלה. ומי שמכיר בכך, אינו נבהל ממה שעולה ויורד, אלא מבין שכך הוא צורת החיים האמתיים.

המדבר לשון הרע, הוא משום שהוא שבור מעצמו ומהיוו, וכשאין לו חיות מעצמו, הוא מחפש חיות מדברים אחרים ובטלים. והטעם שהוא שבור הוא משום עליותיו וירידותיו, ומשום שלא השכיל להבין סוד הדיבור והחיבור, סוד החיים והניגון, וסוד הציפורים. ולכן הוא עוסק ב'מוות' במקום ב'חיים'.

ולכן, מביאים לו עיץ ארו שהוא גבוה, ואזוב שהוא נמוך, ושני תולעת שמחבר ביניהם. ה'שני תולעת' מרמז על כח הדיבור, כי כוחה של תולעת הוא כפה. ועל ידי הדיבור מחברים בין הגבוה והנמוך. ואת שלשתם מחברים אל הציפור החיה, לרמז לו שזהו מציאות החיים. ואם יבין זאת, יתרפא מה'סגירו' שלו, ויתחיל לחיות. ובוה גם מטהרים מטומאת מת, וגם יוצאים ממצרים.

הוא יושב ומצפה שאתה תבחר בו, ועד שתעשה זאת – הוא לא יהיה מסופק.

* * *

ובזה, לא שייך זיופים, ולא שטיקים. במערכת הזאת – כל 'קול' נספר ברצינות הכי רצינית שיש. ומנגד, גם אין מושג של 'פתקים פסולים', כי כל 'רצון' לבחור, וכל תנועה שעשית בשביל זה – כבר נחשב ל'קול'.

הקול – קול יעקב, וכל קול קובע. אז אנא, אל תישאר בחיזוק! [לא רוצה להוציא מהפה, על מי שלא מצביע' (ציטוט מעיתון)].

* * *

כל קול קובע

חודש ניסן הוא – כל שנה – 'חודש של בחירות'.

השם בוחר בנו, ואנחנו בוחרים בו. ובבחירות – כך אומרים – כל קול קובע.

* * *

אחת התופעות המעניינות, מתגלה בכל מערכת בחירות – הוא חשיבותו של 'היחיד'!

כל קהילה בנויה מיהודים, וכל קופה של צדקה דואגת ליהודים, אבל בסופו של דבר – זה משהו 'כללי', ובמשהו כללי כמו במשהו כללי – הרבה 'יחידים' מתפסמים. לא שמים לב אליהם, לא מייחידים להם מחשבה, ודבר קיומם לא כל כך תופס מקום.

כל זה עד לבחירות. שם אין 'יחיד' אחד שמתפסם. פילוחים מדויקים, ורשימות מדויקות – עושים הכל כדי ששום 'יחיד' לא יישאר מחוץ לתמונה. אין משפחה שלא יודעים עליה, ואין נער בן שמונה עשרה שלא מבחינים בקיומו. שהרי 'כל קול קובע'.

וגם דואגים להזכיר לו את זה. פתאום, לרשותו של כל יחיד עומדת מערכת שלמה; עשרות טלפונים ותזכורות, הסעות בחינם, ואם צריך – אז גם מונית או מטוס. ואל תתבייש לבקש כל עזרה שצריך, העיקר – שנוכחותך תהיה ניכרת בסופו של דבר בקלפי...

* * *

טוב, אז בבחירות – 'צריכים אותך לעשירי', ולמהרת אתה יכול לומר קדיש... אף אחד כבר לא מכיר אותך. אבל בבחירות האמיתיות – באמת 'כל קול קובע', ולא רק אחת לתקופה וביום מאד מסוים, אלא יום יום ושעה שעה.

במערכת השמימית – לא מפסמים שום 'יחיד'. אין אף אחד ש'בטעות' לא קיבל המצן, או שהשמש שכחה להגיע אליו. כל אחד מקבל את המנה היומית שלו, שכוללת: בריאות, פרנסה, אוויר, ושאר ירקות. לא כ'חלק' מציבור, אלא באופן מאד פרטי ואינדיבידואלי.

וגם להיפך – במערכת השמימית לא מוותרים על בחירתו של שום 'יחיד'. להשם יתברך לא מספיק שרב פלוני או אדמו"ר אלמוני 'בחר' בו. זה משמח אותו מאד, אבל ממש לא מספק. גם לא מספיק לו שהציבור 'בחר' בו, גם אם זה מביא לו מאה ותשע עשרה מנדטים.

קרבת – שונים או זהים

כל אחד רוצה להקריב קרבן.

אבל מי יכול? היום להקריב קרבן, וגם מי יודע 'איזה' קרבן עליו להקריב.

* * *

בימים אלו אנו קוראים את קרבנות הנשיאים.

ושתי פלאים יש בזה: אחד – הם עשו את זה מעצמם, בלי שהתבקשו. והשני – הם הקריבו קרבנות זהים לחלוטין.

ודווקא שני הפלאים הללו – הופכים את זה לפלא כפול ומכופל. כי אילו היה 'ציווי' – ניתן להבין כיצד הביאו כולם אותו קרבן, כי כך הם נצטוו. אבל מאחר שהם לא הצטוו – כיצד הגיעו כולם לאותה תוצאה?

ולא מדובר בפרט אחד, שבדיוק כולם כיוונו אליו. אם היה זה רק פר אחד או איל אחד – נחא. אבל מדובר ברשימה מכובדת ורחבה של קרבנות, הכוללת למעלה מעשרים פריטים, ולמרות זאת – התוצאה הייתה מכוונת, הכיצד?

התמיהה מתגברת עוד יותר, כשקוראים את דברי המדרש. שם מבואר שכל נשיא היו לו כוונות משלו, לגבי הפריטים אותם הביא. היו כאן שתיים עשרה קרבנות, בעלי אותם רכיבים מופלאים – וכל אחד הגיע מסיבות אחרות, והכיל בתוכו כוונות שונות לחלוטין מחברו. פלא והפלא.

ובשביל זה, התורה כותבת וחוזרת וכותבת – את הפרטים של כל נשיא ונשיא, למרות שהם אותם מילים, אותם פסוקים, ואותם טעמים. והציבור מתעייף לשמוע זאת שוב ושוב. וכי אי אפשר לכתוב פעם אחת, ואז לכתוב שכולם הביאו את אותו דבר?

לא ולא. הציבור מתעייף אבל התורה לא. היא מספרת על הקרבן של שבט יהודה החשוב, ובאותה התרגשות על הקרבן של שבט דן. כי לא מדובר כאן בספירת 'קולות', אלא בספירת 'לכבות', והלב שלך לא פחות חשוב מהלב שלו.

אשריך אחי, אין כמו הקרבנות שלך. תבוא כל יום.

התמיהות, הם כעצמם התשובה.

יש את הקרבנות שנצטוונו להביא, ודווקא אותם אנחנו לא יכולים היום לעשות. אבל יש קרבנות שאף אחד לא מצווה אותך להביא, אלא אתה מביא מעצמך. והקרבנות האלו הם מאד פרטיים, ויש בהם את הכוונות הכי אישיות שלך.

ואם אתה מתלבט האם הם שווים משהו, והאם הם מביאים בכלל תוצאה כלשהי. אז יש כאן חידוש עבורך – התוצאה תהיה זהה. הקרבן האישי של הצדיק הכי גדול, עם הכוונות המיוחדות שלו, והקרבן האישי שלך עם הכוונות המיוחדות שלך – מביאים לאותה תוצאה, אבל בדיוק.

זכורות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חברת חניכי הישיבות ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כל')	

בשורה טובה תדען עצם!!! אי"ה בקרוב בית מדרש חדש למקורבים בבני-ברק!!

עזרו לנו להגדיל את ההפצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' הפשוט: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת מצורע ולשבוע שאחריו

יום	חודש ניסן	הדף היומי מסכת חולין \ בכורות	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשה'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק 1	העמוד היומי
ז	ח	קלו	חזרה	יב:	פ	צז:
א	ט	קלח	שסו, ד-ה	יג:	פא	צח:
ב	י	קלט	שסו, ו-ח	יד:	פב	צח:
ג	יא	קמ	שסו, ט-י	יד:	פג	צט:
ד	יב	קמא	שסו, יא-יב	יד:	פד	צט:
ה	יג	קמב	שסו, טו שסז, א	טו:	פה	ק:
ו	יד	ב	חזרה	טו:	פו	ק:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ג.

קו 'זנזיכי הישיבות' – ברסלב'

בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת הגליון הנפלא 'הקבצו'.
שלוחה: 3	לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים.
שלוחה: 4	1 – שיחת חברים \ הודעות מאזינים – 2 – להשאר את הודעה למאזינים. 3 – לשלוחת 'הליכה עם תורה' – חבורת תמימי דרך'. 4 – למענה ויעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 – פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 – שיעורים בליקו"מ. 3 – שו"ת ברסלב. 4\5 – שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 – שיחות ומכתבי מוהר"א ש"ש. 7 – הזוה"ק בלשה"ק. 8 – דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזוה"ק.
שלוחה: 7	1 – שיעורים ברחבי הארץ. 3 – חברותות ברחבי הארץ. 2 – להשאר את הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 – קוי תוכן נוספים (מרכזיית: ברסלב \ פנימיות התורה \ האמונה). 2 – שירי ברסלב. 3\4 – שירים כלליים. 5 – שירי 'דרשו'. 6 – תיקון הכללי בניגון.
שלוחה: 9	1 – שידור חי.
שלוחה: 0	0 – הודעות קבועות ונחוצות.

עלון 'המקורבים'

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדוויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!